

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ Θαυμαστὴ ἐμφάνιση τῆς χορείας τῶν **ΙΒ'** Ἀποστόλων

Θεραπεία τοῦ Διακόνου Ἱερεμίας ἀπὸ τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους* Προσοχὴ στὰ ἀκοίμητα κανδήλια!...

Ὁ πατὴρ Ἱερεμίας, αὐτὸς ποὺ μετέπειτα ἐγίνε Ἀρχιερεὺς Βερατίου τῆς Βορείου Ἡπείρου, ὅταν ἦταν Διονυσιάτης Ἱεροδιάκονος, περίπου τὸ ἔτος 1740, προσβλήθηκε ἀπὸ τὴν λοιμώδη νόσο πανώλη καί, γιὰ τὸ εὐμετάδοτο τῆς ἀσθένειας, κρίθηκε εὐλογο νὰ χωρισθεῖ ἀπὸ τὴν Ἀδελφότητα τῆς Μονῆς Διονυσίου.

Ἔτσι, λοιπόν, στάλθηκε νὰ μένει σὲ ἓνα Κάθισμα, δηλαδή σὲ μιὰ μοναχικὴ Καλύβη, ἡ ὁποία, φαίνεται ἀπέναντι ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν Μονή, ἀπέχοντας ἀπὸ αὐτὴν περίπου ἓνα τέταρτο δρόμο μὲ τὰ πόδια. Αὐτὸ τὸ μοναχικὸ καὶ ἡσυχαστικὸ Κάθισμα, εἶναι τὸ Κάθισμα τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων.

Ἐκεῖ, λοιπόν, ἔμενε αὐτὸς ὁ Διακο-Ἱερεμίας μαζί μὲ ἓναν ἄλλον εὐλαβῆ Γέροντα Μοναχό, ποὺ τὸν εἶχε γιὰ βοηθὸ στὴν δεινὴ ἀρρώστια του. **Ὅ**σο περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο ἡ κατάσταση τοῦ ἀσθενοῦς, τοῦ Διακο-Ἱερεμίας, χειροτέρευε. **Ὁ** γερο-βοηθὸς Μοναχός, πάλι, καταστεναχωριόταν πολὺ γιὰτὶ ἔβλεπε μέρα μὲ τὴν μέρα ὁ θάνατος νὰ πλησιάζει ὀλοένα τὸν ἀσθενῆ του.

* * *

Κάποια μέρα, ἔτσι ὅπως αὐτὸς ἦταν βαριὰ περίλυπος, βλέπει νὰ κατεβαίνουν μέσα ἀπὸ τὸ βουνὸ Δώδεκα Ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ πρῶτα τὸν χαιρέτισαν μὲ εὐμένεια, βλέποντας τὸν νὰ εἶναι ἔτσι, σὲ αὐτὴ τὴν ὀλοφάνερη κατήφεια καὶ θλίψη, τὸν ρώτησαν νὰ μάθουν τὴν αἰτία.

Ὁ Γέροντας Μοναχὸς καὶ βοηθὸς τοῦ κατάκοιτου Διακο-
Τερεμία, τοὺς ἔδειξε βαρῦθυμα μὲ τὸ χέρι του πρὸς τὸν κλινήρη
καὶ ἀνήμπορο Διάκο καὶ τοὺς εἶπε ὅτι, κατὰ πάσα πιθανότητα,
μέσα σὲ λίγες μέρες, φεύγει ἀπὸ αὐτὴ τὴν ζωὴ.

Οἱ Δώδεκα Ἐπισκέπτες, ἀφοῦ τὸν παρηγόρησαν, τοῦ εἶπαν:

- **Δὲν** πεθαίνει ὁ Διάκονος! ***Ἐχε** θάρρος, Γέροντα! **Καὶ** πήγαινε
καὶ ἀνάγγειλε αὐτὸ πρὸς τοὺς ἄκουσες ἀπὸ μᾶς τώρα καὶ στοὺς ὑπόλοι-
πους Ἀδελφοὺς τοῦ Μοναστηριοῦ, γιὰ νὰ τὸ ξέρουν.

Γιὰ ἔρες μᾶς μόνο τὸ ἐξῆς: Γιατί δὲν ἀνάβεις τὰ καντήλια τῆς Ἐκ-
κλησίας, κατὰ τὴν πρέπουσα συνήθεια, καὶ τὰ ἔχεις ὅλο σβηστά;...

Ὁ Γέροντας Μοναχὸς δικαιολογήθηκε καὶ ἔριξε τὴν εὐθύνη
στὸν «Δοχειάρη» (Ἀποθηκάριο), πρὸς δὲν τοῦ δίνει λάδι.

Τότε τοῦ εἶπαν καὶ αὐτοί:

- **Πὲς** τὸν Δοχειάρη, νὰ μὴ σοῦ στερεῖ τὸ λάδι γιὰ τὰ καντήλια
τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ μὴ τὸν βρεῖ καὶ αὐτὸν ξαφνικὰ κανένα κακὸ
καὶ λυπᾶται μετὰ χωρὶς κανένα ὄφελος!...

Ὁ Γέροντας, ἀκούγοντας τέτοια λόγια ἀπὸ ξένους – ὅπως νό-
μιζε – ἀνθρώπους, ἔμεινε ἔκθαμβος.

Τοῦ ἤρθε μέσα τοῦ ἡ σκέψη νὰ τοὺς ρωτήσει:

- **Ποιοί** εἶστε;... **Ἀπὸ** ποῦ κατάγεστε;... **Ποῦ** μένετε;...

Αὐτοί, ὅμως, πρόλαβαν τὴν σκέψη του καὶ τοῦ εἶπαν:

- **Ἐμεῖς** εἴμαστε οἱ Κύριοι αὐτοῦ ἐδῶ τοῦ Καθίσματος!...

Καὶ ἀφοῦ εἶπαν αὐτὸν τὸν λόγο, προχώρησαν μέσα στὸν χῶρο
τοῦ ἱεροῦ Καθίσματος καὶ μπῆκαν μέσα στὴν Ἐκκλησία.

Ὁ γερο-Μοναχός, εὐρισκόμενος σὲ μεγάλη ἐκπληξη γιὰ τὰ ὅσα
ἔβλεπε καὶ ἄκουγε, πάει στὸν ἄρρωστο Διάκονο νὰ δεῖ τὶ κάνει,
ἀλλὰ καὶ συνάμα γιὰ νὰ τὸν παρηγορήσει μὲ ὅλα αὐτὰ πρὸς τοὺς ἄκουσε.

Καί, ὦ, τοῦ θαύματος!

Αὐτὸν πού, πρὶν ἀπὸ λίγο τὸν εἶχε ἀφήσει μισοπεθαμένο, τώρα
τὸν βρῆκε νὰ κάθεται χαρούμενο πάνω στὸ κρεβάτι του!

Ὁ Διάκος ἄρχισε νὰ εἶναι πολὺ καλύτερα στὴν ὑγεία του ἀμέ-
σως μετὰ τὴν ἀπροσδόκητη ἐπίσκεψη αὐτῶν τῶν παράδοξων καὶ
ἄγνωστων **Δώδεκα Ἀνδρῶν,** οἱ ὁποῖοι, ἀφοῦ τὸν παρηγόρησαν καὶ
τὸν εὐλόγησαν, κατευθύνθηκαν πρὸς τὴν Ἐκκλησία τοῦ Καθίσμα-
τος καὶ μέσα ἀπὸ ἐκεῖ, μετὰ, ἔγιναν ὅλοι τοὺς ἄφαντοι!...

Τότε, λοιπόν, ὁ γέρον Μοναχός, ὁ βοηθὸς τοῦ πρὶν ἀσθενοῦς
Διακόνου, ἐνόησε καὶ κατάλαβε, ὅτι οἱ ἐπισκέπτες πρὸς συνομι-
λησαν μαζί του, ἦταν οἱ **Δώδεκα τοῦ Κυρίου Ἅγιοι Ἀπόστολοι.**

* * *

Καταχαρούμενος, ἔτρεξε καὶ ἀνήγγειλε αὐτὸ τὸ θαυματουργήμα σὲ ὅλους τοὺς Ἀδελφοὺς τῆς Μονῆς Διονυσίου. Ἰδιαίτερα μάλιστα, στὸν τσιγγούνη καὶ φειδωλὸ Δοχειάρη, γιὰ νὰ τοῦ παρέχει ἀπὸ ἐδῶ καὶ στὸ ἐξῆς λάδι γιὰ νὰ ἀνάβει τὶς καντηλές. Ταυτόχρονα, δὲν παρέλειψε νὰ τοῦ ἀναφέρει καὶ τὴν ἀποστολικὴ προειδοποίηση, γιὰ τὴν περίπτωσι πού αὐτὸς ἀρνηθεῖ ἀκόμη καὶ τώρα νὰ τοῦ δώσει λάδι.

Ὅλοι μαζί οἱ Πατέρες ἐδόξασαν τὸν Θεὸ γιὰ τὸ ἔλεος πού ἔδειξε πρὸς τὸν δοῦλό Του, μέσῳ τῶν ἀγίων, ἐνδόξων καὶ πανευφύμων Δώδεκα Ἀποστόλων Του.

Ἡ μεγάλη πρεσβεία καὶ Χάρη τους, ἃς συνοδεύουν αἰσθαντικὰ τὴν ζωὴ καὶ τὸν ἀγῶνα ὄλων μας, συντρέχοντας καὶ βοηθώντας μας, στὶς διάφορες καὶ ποικίλες ἀνάγκες τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. Ἀμήν!

(*) Λαζάρου Μοναχοῦ Διονυσιάτου, Διονυσιάτικαι Διηγήσεις, Κεφ. 52ο, σελ. 142-143, ἀποδόσις στὰ νεοελληνικά. Ἔκδοσις Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου, Ἅγιον Ὅρος 1988. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.